

De Berlín a la glòria

Per Joana Luna

L'aeroport bull d'activitat quan els carrers encara estan per estrenar. Famílies senceres, amb les motxilles plenes d'il·lusió i esperança, fan cua a les portes d'embarcament per agafar els avions que els portaran a Berlín.

Avui el Barça podria guanyar la cinquena copa d'Europa. Avui, 6 de juny del 2015, podrien necessitar tots els dits d'una mà per ser el cinquè club amb més títols per darrera de Reial Madrid, Milan, Liverpool i Bayern de Munich. Pocs poden donar fe que eren a Wembley aquell llunyà 1992, any olímpic. Són més els que entretenen l'espera explicant les glòries de París (2006), Roma (2009) i de nou Wembley, al 2011.

L'aeroport de Tempelhof acull les desenes de vols programats. Sense gaire infraestructura, és capaç de fagocitar els milers de seguidors que envairan la capital alemanya.

La porta de Branderburg és testimoni de la barreja de fanàtics d'ambdós equips, els colors de les samarretes blanc-i-negres i blaugranes contrasten amb el cel blau que ha volgut sumar-se a la festa. Berlín està radiant, accepta amb bona cara i simpatia els càntics sorollosos de culers i "*bianconeros*", fins i tot se n'alegra de ser part protagonista de la trobada entre aquests dos rivals gatzarosos.

Avui no és dia de fer turisme, Alexanderplatz i el Reichstag es deixen per una altra ocasió. Entre cerveses i salsitxes va passant l'estona i l'hora de marxar cap a l'estadi arriba ràpid.

L'estadi Olímpic de Berlín, amb capacitat per 75.000 espectadors, és un multi ús situat al districte de Charlottenburg. Resulta perfecte per acollir aquesta final de futbol.

L'accés a les instal·lacions es fa sense problemes, amb una seguretat impecable i controls exhaustius. De mica en mica, tothom va instal·lant-se a les seves localitats. Comencen a aflorar els nervis, es copsa la sensació que alguna cosa important està a punt de succeir.

És una final inèdita. Els dos equips aspiren a aconseguir el triplet: lliga, copa nacional i Copa d'Europa. La Juventus ha eliminat rivals com ara Borussia de Dortmund, Mònaco i Reial Madrid, mentre que el FC Barcelona ha deixat enrere Manchester City, Paris Saint-Germain i Bayern de Munich. Estem, doncs, davant de dues plantilles poderoses i guanyadores.

El partit comença amb puntualitat germànica. Quan xiula l'àrbitre principal, el turc Çakir, les grades esclaten amb un bram d'il·lusió, incertesa i orgull. Aviat, però, arriben els gols, una assistència de llibre d'Iniesta l'aprofita Rakitic per

afusellar al porter i posar el 0-1 al marcador. L'aficionat vol espectacle, i de ben segur que el tindran. Dos xuts de la Juve, dos del Barça i Buffon lluint-se davant d'Alves quan ja es cantava el segon. I és que el gol matiner ha deixat molt tocada a la "Vecchia Signora", que no troba el camí de la porteria. El descans arriba i toca descarregar tensions. És el moment de reposar forces, comentar les jugades i anar al bany. Les cues per aconseguir un entrepà fan que els seguidors es barregin, es mirin de cua d'ull i es preguntin qui guanyarà. Serem nosaltres? Seran ells? El cor i el cap no van alhora.

La represa comença amb tota la gana de l'equip italià, que es materialitza amb el gol de Morata, que iguala el marcador. I ara sí que Messi es desperta i es posa els galons. L'argentí es cus la pilota al peu per conduir una ofensiva, se'n va de Bonucci i dispara. Buffon s'estira i Suárez aprofita per marcar el segon al minut 68. L'entrada de Xavi al camp es sinònim de més control de pilota i, a la desesperada, l'únic que podia passar és que el Barça matés a la contra. Així va arribar el gol de Neymar, en temps de descompte. 1 a 3 i el Barça és el rei d'Europa.

Amb el xiulet final, llàgrimes d'alegria d'uns i tristesa dels altres. Detalls com el d'Iniesta saludant un per un als rivals i Piqué clavant al mig del camp una bandera meitat senyera i meitat blaugrana mentre sona l'himne del Barça de fons i es coreja el nom de Luis Enrique.

I ara toca tornar. Els guanyadors no volen marxar de l'estadi. La comunió amb els seus jugadors és tan gran que no poden ni volen amagar un sentiment de pertinença a un col·lectiu, a un club que avui els ha donat la glòria. Però, s'ha de tocar de nou de peus a terra i els avions esperen

Desgavell total a l'aeroport. Pocs agafen l'avió que els tocava. Els alemanys tenen pressa per desfer-se'n d'aquests visitants sorollosos i poc importa que l'avió noliejat pel Corte Inglés porti els de Viatges Halcón. El que interessa és que ningú prengui mal i ningú es quedi a terra.

La tornada és silenciosa. Tothom està cansat. Han sigut moltes hores de tensió i nerviosisme, però estan feliços. Podran dir: "Jo hi era".

El Prat els acull de nou. I, ara sí, els carrers són plens de gent.